

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **M. V.**, zastoupen JUDr. Tomášem Samkem, advokátem se sídlem Pražská 140, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 6. 9. 2012, č. 425/2012,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 6. 9. 2012, č. 425/2012 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 13. 11. 2008, č.j. OSZ-139229/VO-Že-2008 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci přiznán příspěvek za službu podle ust. § 226 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), ve spojení s ust. § 116 a 117 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“), a to počínaje dnem 1. 10. 2008 s tím, že přiznaný příspěvek za službu bude považován za výsluhový příspěvek podle zákona č. 361/2003 Sb. Tímto rozhodnutím bylo taktéž ve smyslu ust. § 162 odst. 2 zákona

č. 361/2003 Sb. rozhodnuto o zániku nároku na výplatu výsluhového příspěvku dnem 1. 10. 2008 z důvodu vzniku služebního poměru vojáka z povolání.

Žalobce namítl, že správní orgány obou stupňů nesprávně právně posoudily otázku možnosti aplikace ustanovení § 162 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. na právní vztahy vyplývající ze služebního poměru, na který se vztahuje předchozí právní úprava, tj. 186/1992 Sb.

Žalobce dále namítl, že správní orgány obou stupňů taktéž nesprávně právně posoudily aplikaci ustanovení § 226 zákona č. 361/2003 Sb. Dle žalobce citované ustanovení přiznává žalobci nárok na příspěvek za službu podle předpisů platných před nabytím účinnosti zákona č. 361/2003 Sb., tedy podle zákona č. 186/1992 Sb. Z tohoto důvodu je dle žalobce nutno podle těchto předpisů postupovat nejen při přiznání uvedeného příspěvku, ale i při jeho výplatě a případném zániku nároku na jeho výplatu. Z dikce ust. § 226 zákona č. 361/2003 Sb. dle žalobce jednoznačně vyplývá, že má nárok na příspěvek za službu podle dosavadních právních předpisů, přičemž otázku příspěvku za službu je nutno řešit komplexně ve smyslu zákona č. 186/1992 Sb.

Příspěvek za službu podle zákona č. 186/1992 Sb. je dle žalobce možno vyplácet i v případě vzniku služebního poměru u jiné složky ozbrojených sil. Podle názoru žalobce měla být podle zákona č. 186/1992 Sb. posouzena nejen otázka vzniku nároku, ale i jeho změn, výplaty či zániku. V opačném případě, pokud by podle zákona č. 186/1992 Sb. byl posuzován pouze vznik nároku, nebylo by možno příspěvek za službu podle § 226 zákona č. 361/2003 Sb. vyplácet nikomu, neboť by byl splněn jen nárok na jeho vznik, ale ve smyslu dalších ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. by bylo nutno takový příspěvek zase odejmout.

Výklad zákona, který byl zvolen správními orgány, dle žalobce odporuje záměru zákonodárce a účelu ustanovení § 226 zákona č. 361/2003 Sb. Účelem tohoto ustanovení bylo zachovat stávajícím příslušníkům policie a dalších složek možnost využít předchozí právní úpravy a rozhodnout se, zda chtějí ve služebním poměru setrvat či nikoliv. Postupem správních orgánů obou stupňů tak byl dle žalobce porušen ústavně chráněný princip legitimního očekávání, když jsou v rozporu s tímto principem měněny podmínky služebního poměru žalobce oproti stavu, v jakém do služebního poměru s očekáváním trvalosti takových podmínek vstupoval.

Dle názoru žalobce došlo rovněž k porušení dalších ustanovení, a to § 116 a § 117 zákona č. 186/1992 Sb., když v rozporu s těmito ustanoveními správní orgány žalobci nevyplácí příspěvek za službu z důvodu zániku nároku na tento příspěvek podle § 162 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. Toto ustanovení však upravuje zánik nároku na výplatu výsluhového příspěvku, nikoliv však příspěvku za službu dle předchozí právní úpravy. Rozpor s ustanovením § 116 zákona č. 186/1992 Sb. spatřoval žalobce dále v tom, že nebyly naplněny zde uvedené podmínky pro zánik nároku na příspěvek za službu.

Z důvodů uvedených v žalobě žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný správní orgán a navrhl její zamítnutí.

Žalovaný uvedl, že je nezpochybnitelné, že byl žalobci přiznán příspěvek za službu podle zákona č. 186/1992 Sb. v souladu s ustanovením § 226 zákona č. 361/2003 Sb., neboť

žalobce nesplnil podmínky pro přiznání výsluhového příspěvku podle zákona č. 361/2003 Sb., avšak splnil podmínky pro přiznání příspěvku za službu podle zákona č. 186/1992 Sb. Takto přiznaný příspěvek za službu se podle ust. § 226 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb. považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona. Pro nárok na výplatu příspěvku na dobu, po kterou se vyplácí, se plně vztahují ustanovení zákona č. 361/2003 Sb.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky nároku na výplatu výsluhového příspěvku, neboť ke dni 1. 10. 2008 byl přijat do služebního poměru vojáka z povolání. Podle ust. § 162 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. jestliže je bývalý příslušník přijat do služebního poměru vojáka z povolání, zaniká mu nárok na výplatu výsluhového příspěvku dnem, který předchází dni jeho přijetí do služebního poměru vojáka z povolání.

Žalobci od 1. 10. 2008 vznikl služební poměr vojáka z povolání, a proto mu podle ust. § 162 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. zanikl nárok na výplatu výsluhového příspěvku. Tím není dle žalovaného dotčen nárok na výsluhový příspěvek, který stále trvá. V případě skončení služebního poměru vojáka z povolání může být uvolněna výplata tohoto výsluhového příspěvku, a to pokud by výsluhový příspěvek ze služebního poměru vojáka z povolání nebyl přiznán ve vyšší výměře, nebo pokud by při skončení poměru žalobce jako vojáka z povolání podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, nevznikl nárok na výsluhový příspěvek vůbec.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 13. 11. 2008, č.j. OSZ-139229/VO-Že-2008 bylo s odkazem na ustanovení § 116 a 117 zákona č. 186/1992 Sb. rozhodnuto tak, že žalobci byl od 1. 10. 2008 přiznán příspěvek za službu ve výši 5.894,- Kč měsíčně. Podle § 226 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb. se příspěvek za službu ve výši 5.894,- Kč považuje od 1. 10. 2008 za výsluhový příspěvek podle zákona č. 361/2003 Sb. Podle ustanovení § 162 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. zanikl nárok na výplatu výsluhového příspěvku od 1. 10. 2008. V odůvodnění správní orgán uvedl, že služební poměr žalobce skončil dne 30. 9. 2008. Bylo odkázáno na znění ustanovení § 226 věty první zákona č. 361/2003 Sb. se závěrem, že žalobci vznikl nárok na příspěvek za službu, s odkazem na znění § 117 zákona č. 186/1992 Sb. pak bylo uzavřeno, že příspěvek za službu činí 20 % posledního hrubého měsíčního příjmu ve výši 29.467,- Kč, tj. ve výši 5.894,- Kč. Dále bylo konstatováno, že jestliže je bývalý příslušník přijat do služebního poměru vojáka z povolání, zaniká mu nárok na výplatu výsluhového příspěvku dnem, který předchází dni přijetí do služebního poměru vojáka z povolání. Podle rozhodnutí Ředitele personální podpory ze dne 13. 8. 2008, č.j. 68-153/2008-4614 byl žalobce dnem 1. 10. 2008 povolán do služebního poměru vojáka z povolání.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím ministra vnitra ze dne 26. 2. 2009, č. 46/2009 zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Proti rozhodnutí o odvolání se žalobce bránil správní žalobou. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 7. 2012, č.j. 11 Ca 137/2009-36 žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný se dle názoru soudu nevypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ani nezdůvodnil, proč postupoval podle zákona č. 361/2003 Sb. a nikoli podle zákona č. 186/1992 Sb., jak se v odvolání žalobce domáhal.

Žalobou napadeným rozhodnutím ministra vnitra ze dne 6. 9. 2012, č. 425/2012 bylo opětovně rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný správní orgán nejprve shrnul průběh dosavadního správního řízení a dále uvedl, že ust. § 226 zákona č. 361/2003 Sb. stanoví, že příspěvek za službu přiznaný podle zákona č. 186/1992 Sb. po zániku jeho platnosti, se považuje za výsluhový příspěvek podle zákona č. 361/2003 Sb. To znamená, že od okamžiku přiznání podléhá příspěvek za službu (resp. výsluhový příspěvek) režimu zákona č. 361/2003 Sb. Z ust. § 162 odst. 2 jednoznačně vyplývá, že jestliže je bývalý příslušník přijat do služebního poměru vojáka z povolání, zaniká mu nárok na výplatu výsluhového příspěvku dnem, který předchází dni jeho přijetí do služebního poměru vojáka z povolání.

K odvolací námitce, že příspěvek za službu podle zákona č. 186/1992 Sb. je možné vyplácet i v případě vzniku služebního poměru u jiné složky ozbrojených sil, je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že tato námitka nelze přijmout. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2006, č.j. 11 Ca 158/2005, který se však dle žalovaného týká odlišného případu.

K námitce žalobce, že někteří bývalí policisté, kteří byli přijati do služebního poměru vojáka z povolání, pobírají příspěvek za službu, který se díky ust. § 225 zákona č. 361/2003 Sb. transformoval ve výsluhový příspěvek, žalovaný uvedl, že se jedná o bývalé policisty, kteří ukončili služební poměr před 1. 1. 2007, a jimž výše uvedený rozsudek Městského soudu v Praze tento nárok přiznal.

Dále je konstatováno, že ustanovení § 162 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. o zániku nároku na výplatu výsluhového příspěvku se vztahuje na případy vzniku služebního poměru vojáka z povolání, které nastaly po účinnosti zákona č. 361/2003 Sb. Dokládá to i povinnost uložená bývalému příslušníkovi v ust. § 163 odst. 2 tohoto zákona, tj. oznámit bezpečnostnímu sboru přijetí do služebního poměru vojáka z povolání. Služební poměr žalobce skončil za účinnosti zákona č. 361/2003 Sb., a proto se na něj v plné míře vztahuje ustanovení o zániku nároku na výplatu výsluhového příspěvku při vzniku služebního poměru vojáka z povolání, a to bez ohledu na to, že mu výsluhový příspěvek byl přiznán podle předchozí právní úpravy. V době skončení služebního poměru žalobce nebylo ust. § 116 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. účinné. Ustanovení § 226 zákona č. 361/2003 Sb. odkazuje na zrušenou právní úpravu pouze pro účely přiznání nároku na příspěvek za službu, nikoliv pro účely posuzování dalších souvislostí poskytování příspěvku.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 116 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. příspěvek za službu náleží za podmínek dále uvedených policistovi, jehož služební poměr skončil uvolněním nebo propuštěním z některého z důvodů uvedených v § 106 odst. 1 písm. a), b), c) a odst. 2.

Podle § 116 odst. 3 téhož zákona při opětovném přijetí do služebního poměru, z něhož vzniká nárok na příspěvek, zaniká dosavadní nárok na příspěvek dnem, který předchází dni opětovného přijetí do služebního poměru.

Podle § 117 odst. 1 činí příspěvek 20 % služebního příjmu, jestliže policista konal službu alespoň po dobu deseti roků. Za každý další ukončený rok této služby se příspěvek zvyšuje o 1 % služebního příjmu.

Podle § 117 odst. 2 téhož zákona se příspěvek vyměřuje z posledního hrubého měsíčního služebního příjmu policisty před skončením služebního poměru, nebo jestliže je to pro něj výhodnější, z jeho průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu za posledních 12 měsíců před skončením služebního poměru.

Podle § 225 zákona č. 361/2003 Sb. se příspěvek za službu poskytovaný podle dosavadních právních předpisů považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni, který předcházeli dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 226 téhož zákona má příslušník, jehož služební poměr skončí do 3 let po nabytí účinnosti tohoto zákona a který nesplnil podmínku doby služby pro nárok na výsluhový příspěvek, s výjimkou příslušníka propuštěného podle § 42 odst. 1 písm. a) nebo podle § 42 odst. 1 písm. d), byl-li následně na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, nárok na příspěvek za službu podle právních předpisů platných do 31. prosince 2005, jestliže by podle nich splnil podmínku doby služby pro nárok na příspěvek za službu. Příspěvek za službu se považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona.

Podle § 162 odst. 2 téhož zákona jestliže je bývalý příslušník přijat do služebního poměru vojáka z povolání, zaniká mu nárok na výplatu výsluhového příspěvku dnem, který předchází dni jeho přijetí do služebního poměru vojáka z povolání.

Při posouzení věci vyšel soud z ustálené judikatury správních soudů a Ústavního soudu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 4 Ads 105/2009, 3 Ads 121/2009, nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. III.ÚS 2923/09 a IV.ÚS 1308/11 apod.), podle kterých je ustanovení § 225 zákona č. 361/2003 Sb. transformačním ustanovením, které zavádí jednotný právní režim pro příspěvky za službu původně přiznané a poskytované na základě předchozího zákona, tj. zákona č. 186/1992 Sb. Od 1. 1. 2007 je tak jejich režim sjednocen a podroben výlučně zákonu č. 361/2003 Sb.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2009, č.j. 4 Ads 105/2009-54 konstatoval, že „na základě nové koncepce služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů došlo ke změně právní úpravy i v případě příslušníků Policie ČR. Dne 1. 1. 2007 nabyl účinnosti zákon o služebním poměru (č. 361/2003 Sb.). V souvislosti se změnou právní úpravy bylo třeba vyřešit celou řadu otázek, které přináší. Podle teorie „vztah nové právní úpravy k úpravě dřívější a právním vztahům podle ní vzniklým vyjadřují obvykle přechodná ustanovení zákona (intertemporalia). I při dodržování platnosti zásady zákazu zpětného působení zákonů platí ve smyslu těchto přechodných ustanovení ještě další zvláštnosti. Právní

vztahy ..., které vznikly za platnosti práva starého, se spravují zásadně tímto právem včetně otázek jejich vzniku, a to až do doby účinnosti práva nového; po jeho účinnosti se však řídí již výlučně tímto právem novým.“ (bližše srov. Steiner, V.: K problematice nepřipustnosti retroaktivity právních norem, Právník, 1/1994, str. 1 a násl.). Je tudíž věcí normotvůrce, resp. v posuzovaném případě zákonodárce, zda v přechodných ustanoveních výslovně stanoví, že na právní vztahy vzniklé přede dnem nabytí účinnosti nového právního předpisu se vztahují dosavadní právní předpisy, nebo, což je posuzovaný případ, že tyto právní vztahy se dnem účinnosti nového právního předpisu řídí tímto předpisem.“

Zdejší soud ve shodě s ustálenou judikaturou uvádí, že se v tomto případě jedná o tzv. nepravou retroaktivitu. Právní věda rozeznává retroaktivitu pravou a retroaktivitu nepravou. Pravá retroaktivita zahrnuje případy, kdy právní norma reglementuje i vznik právního vztahu a nároky z něho vzešlé před její účinností. Nepravá retroaktivita oproti tomu spočívá v tom, že právní vztahy, které vznikly za platnosti práva starého, se spravují zásadně tímto právem a to až do doby účinnosti práva nového. Po jeho účinnosti se však řídí právem novým. Jak uvádí i judikatura Ústavního soudu (srov. např. nález ze dne 12. 7. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 3/94, z novějších např. nález ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 56/05), nepravá retroaktivita je obecně přijímaná a akceptovatelná, neboť zabezpečuje kontinuitu právního řádu. V případě nepravé retroaktivity tedy nová právní norma ponechává staré právní úpravě k řešení otázku vzniku již existujících právních vztahů, v minulosti učiněných právních úkonů a nároků z nich plynoucích a pouze do budoucnosti mění práva a povinnosti spojené s těmito již vzniklými právními vztahy. Tomu odpovídá i důvodová zpráva k zákonu č. 361/2003 Sb., podle které *„pokud byl podle dosavadních předpisů poskytován příspěvek za službu, stává se tento příspěvek výsluhovým příspěvkem podle tohoto zákona. Jeho výše a způsob jeho stanovení vychází z dosavadních právních předpisů.“* (srov. sněmovní tisk č. 256/0, IV. volební období Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, 2002, dostupný na www.psp.cz).

Nejvyšší správní soud se ve věci sp.zn. 3Ads 121/2009 zabýval charakterem výsluhového příspěvku (resp. příspěvku za službu), přičemž z jeho závěrů lze dovodit, že se jedná o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzací náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoliv zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některých ze sociálních situací (rizik), k nimž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.).

Jak uvedl Ústavní soud v nálezu Pl.ÚS 17/96 ze dne 30. 4. 1997 (který se ovšem vztahoval na jinou právní úpravu obdobného výsluhového nároku příslušníku ozbrojených sil) *„obtíže hledání nového zaměstnání zmírňuje právě výsluhový příspěvek, na který by stěžovatel měl stálý nárok v každém jiném zaměstnání, s výjimkou služebního poměru“*. Výsluhový příspěvek nelze chápat jako součást odměny za práci, nýbrž podle Ústavního soudu jako samostatný příjem, který nebyl součástí tzv. služebního příjmu a není ani součástí platu příslušníku ozbrojených sil. Jde o zvláštní kategorii peněžního příjmu, odůvodněnou do určité míry sociálním důvody. Ústavní soud dále v tomto nálezu konstatoval, že nepravá retroaktivita je v právní teorii i praxi obecně považována za přijatelnou (k tomu poukázal na své nálezy ve věci sp.zn. Pl.ÚS 3/94, Pl.ÚS 17/96, Pl.ÚS 51/2000 a Pl.ÚS 56/05). Podle Ústavního soudu proto nelze vyloučit novou úpravu právních důsledků v určitém právním vztahu dříve vzniklém, jestliže působí pro futuro, jak je tomu v případě ust. § 225 zákona

č. 361/2003 Sb.; aby šlo o retroaktivitu nepřipustnou, musel by zákon postihnout stěžovatelům nárok na výsluhový příspěvek zpětně ke dni jeho přiznání.

Dále Ústavní soud v nálezu II.ÚS 78/10 ze dne 26. 1. 2010 dodal, že „*samotná otázka retroaktivity právních norem je aspekt zkoumaný v souvislosti s konceptem právního státu, který ovšem je strukturálním i materiálním principem, na němž je bodován ústavní pořádek; sám o sobě není základním právem (podle článku 87 odst. 1 písm. d) Ústavy ČR je ústavní stížnost prostředkem k ochraně ústavně zaručených základních práv a svobod), jehož porušení je třeba nalézt, má-li být vyhověno ústavní stížnosti (§ 82 odst. 2 písm. a) zákona o ústavním soudu).*“

Uvedené závěry správních soudů a Ústavního soudu dopadají dle názoru soudu i na projednávanou věc žalobce, ačkoli se v těchto věcech jednalo o problematiku zvyšování příspěvku za službu podle nové právní úpravy. Důležité pro posouzení věci je dle soudu charakter příspěvku za službu (resp. výsluhového příspěvku) a otázka nepravé retroaktivity právní normy.

V nyní projednávané věci správní orgány postupovaly v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 361/2003 Sb. účinného od 1. 1. 2007 a jejich postup a výklad ust. § 162 odst. 2 a § 226 citovaného zákona není nesprávnou aplikací právního předpisu a nepřipustně retroaktivní v rozporu s principy právního státu. V důsledku použité nepravé retroaktivity soud také odmítá tvrzení žalobce o jeho legitimním očekávání, že mu náleží právo na příspěvek za službu tak, jak byl koncipován v původní právní úpravě předchozím zákonem o služebním poměru. Správní soudy a Ústavní soud ve shora zmíněné judikatuře přitom vzaly v úvahu i účel příspěvku, který je žalobci poskytován s tím, že novou právní úpravou nedošlo v jeho charakteru ke změně. Ze shora uvedených důvodů tak nedošlo na straně žalobce k porušení principu právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře a nejedná se ani o libovůli zákonodárce, ale veřejný zájem projevený právě ve změně úpravy služebních poměrů v tomto rozsahu, který dal zákonodárce touto novou právní úpravou najevo. Nová právní úprava zákona č. 361/2003 Sb. působí do budoucna a dopadá shodně na příspěvky přiznané podle dosavadního, ale i podle nového zákona.

Žalobci byl přiznán příspěvek za službu podle § 226 zákona č. 361/2003 Sb. ve spojení s § 116 a 117 zákona č. 186/1992 Sb. Nárok na příspěvek na službu tedy vznikl podle předchozí právní úpravy. V důsledku nepravé retroaktivity, kterou zákonodárce přímo vyjádřil i ve větě druhé ust. § 226, když zde uvedl: „*Příspěvek za službu se považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona.*“, se však další otázky, tj. zvyšování, změna, zánik výsluhového příspěvku řeší podle nové právní úpravy. Z toho důvodu tedy správní orgán I. stupně správně aplikoval ust. § 162 odst. 2, které upravuje zánik nároku na výplatu výsluhového příspěvku pro případ, že je bývalý příslušník přijat do služebního poměru vojáka z povolání, což se v případě žalobce stalo.

Ze shora uvedených důvodů tedy soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který učil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. června 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.